

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2022, sen. zn. 29 NSČR 130/2020, ECLI:CZ:NS:2022:29.NSCR.130.2020.1

Číslo: 79/2023

Právní věta:

Insolvenční soud při hodnocení, zda insolvenční navrhovatel svůj insolvenční návrh doložil řádnou přílohou dle § 105 odst. 1 insolvenčního zákona posoudí, zda je potvrzení vystaveno k tomu zákonem určenou osobou, zda se týká pohledávky, z níž insolvenční navrhovatel podle insolvenčního návrhu dovozuje svou aktivní věcnou legitimaci, a zda potvrzení po obsahové stránce vyhovuje náležitostem plynoucím z § 105 odst. 1 insolvenčního zákona; věcnou správnost potvrzení nezkoumá.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.09.2022

Spisová značka: 29 NSČR 130/2020

Číslo rozhodnutí: 79

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Insolvenční řízení, Přihláška pohledávky

Předpisy: § 105 IZ ve znění od 1. 7. 2017

§ 128 odst. 1 IZ

§ 128 odst. 2 IZ

§ 133 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání insolvenčního navrhovatele proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 26. 3. 2020, č. j. MSPH 89 INS 2466/2020-A-20, ve znění opravného usnesení ze dne 27. 3. 2020, č. j. MSPH 89 INS 2466/2020-A-21, Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) odmítl insolvenční návrh věřitele (E.-P. a. s.) [bod I. výroku], uložil insolvenčnímu navrhovateli nahradit dlužníku (P. P. T., s. r. o.) náklady řízení (bod II. výroku) a rozhodl o vrácení zálohy na náklady insolvenčního řízení insolvenčnímu navrhovateli (bod III. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel zejména z toho, že:

[1] Insolvenčním návrhem podaným dne 31. 1. 2020 u insolvenčního soudu se insolvenční navrhovatel domáhal zjištění úpadku dlužníka a prohlášení konkursu na jeho majetek. Věcnou legitimaci k podání návrhu dokládá pohledávkou ve výši 18 150 000 Kč, splatnou „nejpozději“ 22. 4. 2019, jejímž právním titulem byla smlouva o spolupráci (dále též jen „Pohledávka 1“), a dále pohledávkou ve výši 297 660 Kč, splatnou 14. 10. 2019, jejímž právním titulem byla rámcová smlouva o skladování (dále též jen „Pohledávka 2“).

[2] Usnesením ze dne 25. 2. 2020, č. j. MSPH 89 INS 2466/2020-A-11, ve znění (opravného) usnesení téhož soudu ze dne 28. 2. 2020, č. j. MSPH 89 INS 2466/2020-A-15, insolvenční soud vyzval insolvenčního navrhovatele, aby do 7 dnů od právní moci rozhodnutí doplnil insolvenční návrh tak, že „písemně doloží soudu uznání dlužníka s ověřeným podpisem nebo vykonatelným rozhodnutím nebo notářským zápisem se svolením k vykonatelnosti nebo potvrzením auditora, soudního znalce nebo daňového poradce, že navrhovatel o pohledávce účtuje“ v souladu s § 105 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona). Zároveň jej poučil v souladu s § 128 odst. 2 insolvenčního zákona o důsledcích nesplnění výzvy.

[3] Insolvenční navrhovatel insolvenční návrh doplnil podáním ze dne 3. 3. 2020, jehož přílohou byla i zpráva auditora D. E. a. s. V ní auditor uvedl, že Pohledávka 1 byla vyúčtována zálohovou fakturou č. 191700067 a je evidována v knize zálohových faktur insolvenčního navrhovatele a Pohledávka 2 byla vyúčtována fakturou č. 319002083 a je evidována v knize vydaných faktur insolvenčního navrhovatele a byla zaúčtována.

3. Insolvenční soud – cituje § 97 odst. 1, § 103 odst. 1, 2, 3 a 4, § 105 odst. 1, 2 a 3, a § 128 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona – uzavřel, že insolvenční navrhovatel přes výzvu soudu nesplnil povinnost doložit pohledávku, o níž opírá věcnou aktivní legitimaci.

4. Insolvenční navrhovatel uvedl v insolvenčním návrhu dvě splatné pohledávky. Pohledávku 1 nspecifikoval ani v doplnění návrhu z 25. 2. 2020 číslem účetního dokladu, kterým měla být dlužníku vyúčtována. Ze shodných tvrzení insolvenčního navrhovatele i dlužníka vyplývá, že „zálohová faktura“ byla vystavena jako vyúčtování plnění ze smlouvy za rok 2018, ačkoliv smlouva byla uzavřena pouze pro plnění roku 2017, a insolvenční navrhovatel se, na rozdíl od dlužníka, domnívá, že došlo k jejímu prodloužení i na rok 2018 konkludentně.

5. Ve vztahu k Pohledávce 2 insolvenční soud uvedl, že údaj o tom, zda je faktura, již byla tato pohledávka vyúčtována, vedena v knize pohledávek, ve zprávě auditora chybí a soud měl s ohledem na dlužníkem osvědčené tvrzení, že tuto fakturu jako nesprávně vystavenou odmítl, za to, že jako pohledávka v účetnictví vedena buď není, nebo je zde vedena neoprávněně.

6. K odvolání dlužníka a insolvenčního navrhovatele Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným usnesením potvrdil usnesení insolvenčního soudu, ve znění opravného usnesení, v bodech I. a II. výroku (první výrok) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

7. Odvolací soud dovodil, že § 105 odst. 1 insolvenčního zákona představuje prvek ochrany dlužníka před šikanózními insolvenčními návrhy *ex ante* a předvídá nutnost kvalifikovaného doložení splatné pohledávky věřitelem (že skutečně existuje a není účelově vykonstruována). Věřitel (insolvenční navrhovatel) nemá ani povinnost ani právní nárok na podání insolvenčního návrhu, proto je na něm, zda insolvenční řízení zahájí. Součástí rozhodnutí podat insolvenční návrh musí být též úvaha, zda takový návrh obstojí, zejména musí mít věřitel jistotu, že doloží svou aktivní legitimaci. Požadavek na kvalifikované doložení splatnosti pohledávek insolvenčního navrhovatele nemůže být posuzován pouze formálně. Zpráva auditora musí vypovídat jednoznačně o řádné evidenci pohledávek za

dlužníkem v účetnictví insolvenčního navrhovatele.

8. V tomto případě zpráva auditora nedává odpověď na otázku, zda insolvenční navrhovatel o jím přihlašovaných pohledávkách účtuje. Pohledávka 1 je zavedena jen v pomocné účetní evidenci na podrozvahovém účtu a v celkovém bilančním účetnictví se neprojevuje. Není ani podkladem pro výši daňové povinnosti insolvenčního navrhovatele. Faktura č. 319002083 ohledně Pohledávky 2 „není účtována“ za 3. čtvrtletí 2019, jak uvádí auditor, nýbrž za období předcházejícího čtvrtletí (vyúčtování skladného za jiné fakturační období, než je uplatňováno v insolvenčním návrhu). Tuto pohledávku insolvenční navrhovatel nepřihlásil do insolvenčního řízení a není o ní tvrzeno, že by v účetnictví insolvenčního navrhovatele jakkoliv figurovala. Zpráva auditora tedy nenabízí ujištění o splnění té povinnosti, kterou insolvenční zákon v § 105 odst. 1 po insolvenčním navrhovateli požaduje.

9. Odvolací soud tak shodně s insolvenčním soudem dospěl k závěru, že insolvenční navrhovatel nedoložil pohledávku za dlužníkem kvalifikovaným způsobem, proto se k pohledávce pro účely rozhodnutí o úpadku nepřihlíží a insolvenční návrh navrhovatele je třeba odmítnout jako neúplný dle § 128 odst. 2 insolvenčního zákona.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

10. Proti usnesení odvolacího soud podal insolvenční navrhovatel včasné dovolání, jehož přípustnost vymezuje argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, které dosud dovolacím soudem nebyly řešeny, namítá, že usnesení odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, a navrhuje, aby Nejvyšší soud napadené usnesení, jakož i jemu předcházející usnesení insolvenčního soudu zrušil a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

11. Otázky dovolacím soudem neřešené formuluje dovolatel takto:

[1] Lze ve smyslu ustanovení § 105 odst. 1 insolvenčního zákona doložit splatnou pohledávku za dlužníkem potvrzením auditora, že insolvenční navrhovatel o pohledávce účtuje, na základě zálohové faktury?

[2] Lze odmítnout insolvenční návrh podle ustanovení § 128 odst. 2 insolvenčního zákona, aniž by soud předtím nařídil jednání, za situace, kdy dlužník popírá pouze výši pohledávky, nikoli její základ či existenci, a je tedy zřejmé, že insolvenční navrhovatel má za dlužníkem pohledávku po splatnosti?

12. Dovolatel především nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že nesplnil povinnost podle § 105 insolvenčního zákona. Měly-li soudy za to, že z obsahu zprávy auditora jednoznačně neplyne, že o přihlašovaných pohledávkách účtuje, měl insolvenční soud postupovat podle § 133 odst. 2 insolvenčního zákona a nařídít jednání ke zjištění sporných skutečností.

13. Dále dovolatel uvádí, že dlužník neuhradil pohledávku z titulu skladného (Pohledávka 2) za třetí čtvrtletí roku 2019 (ani za druhé čtvrtletí). Dlužník se bránil pouze tím, že má buď vůči dovolateli jiné pohledávky, nebo že dovolatel nspecifikoval, za jaké movité věci požaduje zaplacení skladného. Jde o sporné skutečnosti, k jejichž zjištění mělo být nařízeno jednání.

14. Dlužník ve vyjádření k dovolání uvedl, že napadené usnesení, jakož i jemu předcházející usnesení insolvenčního soudu považuje za věcně správné, a navrhl dovolání zamítnout.

III.

Přípustnost dovolání

15. Dovolání je přípustné podle § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), k řešení otázky č. 1 (k výkladu § 105 odst. 1 insolvenčního zákona), když potud jde o věc dovolacím soudem neřešenou. Pro odpověď na otázku č. 2 však dovolání přípustit nelze. Dovolatel totiž prostřednictvím této otázky (a argumentace s ní spojené) vystihuje z obsahového hlediska tzv. zmatečnou vadu podle § 229 odst. 3 o. s. ř. Taková vada ale podle § 241a odst. 1 věty druhé o. s. ř. není způsobilým dovolacím důvodem (k jejímu prověření slouží žaloba pro zmatečnost), a pro její posouzení proto nelze připustit dovolání. Srov. k tomu též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2002, sp. zn. [29 Odo 523/2002](#), uveřejněné pod číslem 32/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jehož závěry se prosazují i v režimu občanského soudního řádu v aktuálním znění (jak dokládá např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2014, sen. zn. [29 NSČR 113/2014](#), uveřejněné pod číslem 40/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

IV. Důvodnost dovolání

16. U přípustného dovolání (v poměrech této věci u dovolání přípustného pro odpověď na otázku č. 1) přihlíží Nejvyšší soud z úřední povinnosti též k vadám uvedeným v § 242 odst. 3 o. s. ř. (včetně zmatečnou vady dle § 229 odst. 3 o. s. ř.). Nejvyšší soud se tedy zabýval i tím, zda je dána dovolatelem namítaná vada.

17. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona:

§ 105 (včetně poznámky pod čarou)

(1) Podá-li insolvenční návrh věřitel, je povinen doložit, že má proti dlužníkovi splatnou pohledávku, a k návrhu připojit její přihlášku; je-li dlužníkem právnická osoba, je insolvenční navrhovatel, který vede účetnictví nebo daňovou evidenci podle zvláštního zákona ⁶⁵⁾, povinen doložit pohledávku uznáním dlužníka s ověřeným podpisem nebo vykonatelným rozhodnutím nebo notářským zápisem se svolením k vykonatelnosti nebo exekutorským zápisem se svolením k vykonatelnosti nebo potvrzením auditora podle zvláštního zákona ⁶⁶⁾, soudního znalce nebo daňového poradce, že navrhovatel o pohledávce účtuje. Jde-li v případě pohledávky podle věty první o pohledávku, která se do insolvenčního řízení jinak nepřihlašuje, považuje se po rozhodnutí o úpadku za uplatněnou podle § 203.

⁶⁵⁾ Například § 7b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů.

⁶⁶⁾ Zákon č. 93/2009 Sb., o auditorech a o změně některých zákonů (zákon o auditorech), ve znění pozdějších předpisů

(1) Insolvenční návrh, který neobsahuje všechny náležitosti nebo který je nesrozumitelný anebo neurčitý, insolvenční soud odmítne, jestliže pro tyto nedostatky nelze pokračovat v řízení; učiní tak neprodleně, nejpozději do 7 dnů poté, co byl insolvenční návrh podán. Ustanovení § 43 občanského soudního řádu se nepoužije.

(2) Nejsou-li k insolvenčnímu návrhu připojeny zákonem požadované přílohy nebo neobsahují-li tyto přílohy stanovené náležitosti, určí insolvenční soud navrhovateli lhůtu k doplnění insolvenčního návrhu a je-li insolvenční návrh podán za dlužníka osobou podle § 390a odst. 1, vyzve ji insolvenční soud usnesením k doplnění insolvenčního návrhu v jím určené lhůtě a toto

usnesení doručí také dlužníku. Tato lhůta nesmí být delší než 7 dnů; to neplatí, jde-li o insolvenční návrh podle § 98 odst. 1. Je-li insolvenční návrh podán za dlužníka osobou podle § 390a odst. 1, nezačne tato lhůta běžet dříve, než je usnesení podle věty první doručeno jak dlužníku, tak osobě podle § 390a odst. 1. Nebude-li insolvenční návrh ve stanovené lhůtě doplněn, insolvenční soud jej odmítne.

18. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila uvedená ustanovení insolvenčního zákona již v době zahájení insolvenčního řízení a později nedoznala změn.

19. Úprava obsažená v § 105 odst. 1 insolvenčního zákona se stala součástí insolvenčního zákona s účinností od 1. 7. 2017, po novele provedené zákonem č. 64/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

20. Důvodová zpráva k tomuto vládnímu návrhu (dále jen „důvodová zpráva“) se úpravě zaváděné § 105 odst. 1 insolvenčního zákona věnuje ve své obecné části (B. Zhodnocení souladu navrhované právní úpravy s ústavním pořádkem České republiky) v těchto pasážích:

Navrhovaná úprava obsahuje řadu dalších prvků, které mají napříště zabránit tomu, aby bylo insolvenční řízení zneužíváno jako nástroj konkurenčního boje. Insolvenčnímu navrhovateli se proto ukládá ve stanovených případech povinnost spolu s insolvenčním návrhem zaplatit zálohu na náklady řízení (§ 108 odst. 1 insolvenčního zákona) a doložit pohledávku uplatněnou spolu s insolvenčním návrhem způsobem stanoveným (§ 105 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona). Současně se stanoví, že věřitel nemůže v krátkém časovém intervalu zahájit insolvenční řízení proti témuž dlužníku, byl-li jeho dřívější insolvenční návrh odmítnut jako zjevně bezdůvodný (§ 128a odst. 4 insolvenčního zákona).

Zdánlivý nepoměr mezi požadavky kladenými na prokázání pohledávky uplatňované při zahájení insolvenčního řízení a uplatňované přihláškou v již zahájeném řízení je odůvodněn rozdílným charakterem obou úkonů z hlediska jejich dopadů do právní sféry dlužníka i dalších osob. Přísnější požadavky kladené na insolvenční návrh reflektují závažnost účinků zahájení insolvenčního řízení jak pro dlužníka, který je v jejich důsledku omezen v nakládání se svým majetkem a diskreditován jako spolehlivý obchodní partner v očích svých klientů i dodavatelů, tak pro dlužníkovy věřitele, kteří jsou v jejich důsledku omezeni v možnosti vymáhat své pohledávky. Jeví se proto zcela legitimním požadovat po insolvenčním navrhovateli, aby pohledávku, kterou osvědčuje důvodnost insolvenčního návrhu, náležitě prokázal buďto exekucním titulem nebo potvrzením o tom, že o pohledávce účtuje. Věřitel, který nemůže pohledávku doložit způsobem stanoveným v § 105 insolvenčního zákona, však není zbaven práva na přístup k soudu, když tuto může vymáhat v nalézacím, vykonávacím nebo exekucním řízení nebo ji uplatnit přihláškou v insolvenčním řízení zahájeném na základě insolvenčního návrhu podaného jiným věřitelem.

21. Z důvodové zprávy, která ozřejmuje úmysl zákonodárce, se především podává, že úprava zavedená současným zněním § 105 odst. 1 insolvenčního zákona měla (spolu s dalšími změnami obsaženými ve stejné novele) přispět k tomu, aby insolvenční řízení nebylo zneužíváno jako nástroj konkurenčního boje.

22. Tohoto cíle mohl zákonodárce dosáhnout (či se mu přiblížit) třemi způsoby. Mohl zcela vyloučit věřitelské insolvenční návrhy, omezit možnost jejich podávání jen pro věřitele vykonatelných pohledávek, nebo najít způsob, jak zpřísnit stávající v zásadě neomezenou možnost podávání věřitelských insolvenčních návrhů. Zvolil třetí způsob, tedy zachoval možnost podat věřitelský insolvenční návrh i pro nevykonatelné pohledávky, ale nově věřitelům uložil povinnost doložit

pohledávku uznáním dlužníka s ověřeným podpisem nebo (zjednodušeně řečeno) kvalifikovaným potvrzením, že o pohledávce účtují.

23. I nadále je tak možné podat věřitelský insolvenční návrh pro pohledávku nevykonatelnou, kterou dlužník může považovat za spornou, jestliže o ní insolvenční navrhovatel účtuje a předloží o tom kvalifikované potvrzení. Tím, že zákonodárce vtělil požadavek na předložení potvrzení o tom, že věřitel o pohledávce účtuje, do § 105 odst. 1 insolvenčního zákona, učinil z něj povinnou přílohu k insolvenčnímu návrhu. Nedoložení předepsané listiny tak nevede k zamítnutí insolvenčního návrhu (pro neprokázání pohledávky), ale k jeho odmítnutí pro vady příloh podle § 128 odst. 2 insolvenčního zákona. Jakkoliv insolvenční zákon v § 105 odst. 1 části první věty za středníkem hovoří o „doložení“ pohledávky, ve skutečnosti jde o doložení zákonem požadované přílohy.

24. Zákonodárce zjevně předpokládal, že zvoleným způsobem právní úpravy eliminuje (v kombinaci s dalšími změnami insolvenčního zákona) ty šikanózní insolvenční návrhy, které nejsou podloženy reálnými pohledávkami. Vycházel z premisy, že o takových pohledávkách věřitelé zpravidla „neúčtují“.

25. Je-li tedy nově upravený požadavek, aby insolvenční navrhovatel ve stanovených případech připojil k insolvenčnímu návrhu kromě přihlášky pohledávky i kvalifikované potvrzení o tom, že o pohledávce účtuje, koncipován jako jedna z povinných příloh insolvenčního návrhu, plyne odtud i to, že insolvenční soud je povinen tuto náležitost zkoumat ihned po zahájení insolvenčního řízení, tedy v té jeho fázi, v níž zkoumá formální náležitosti (projednatelnost) insolvenčního návrhu a jeho příloh, nikoli ve fázi, kdy zkoumá důvodnost insolvenčního návrhu.

26. Z uvedeného je zřejmé, že řízení není postiženo dovolatelem vytykanou vadou, tedy že by insolvenční soud nemohl odmítnout insolvenční návrh podle § 128 odst. 2 insolvenčního zákona, aniž nařídil jednání.

27. Povinnost nařídít k projednání insolvenčního návrhu jiné osoby než dlužníka jednání je upravena v § 133 insolvenčního zákona. Jak je výslovně uvedeno v prvním odstavci uvedeného ustanovení, k nařízení jednání insolvenční soud přistoupí jen tehdy, neodmítne-li insolvenční návrh. Posuzování náležitosti insolvenčního návrhu a jeho příloh tak činí insolvenční soud podle obsahu spisu bez nařízení jednání.

28. Tomu odpovídá i již ustálená judikatura, podle níž je pojmově vyloučeno činit vůči insolvenčnímu navrhovateli další opatření, je-li insolvenční návrh vadný ve smyslu § 128 odst. 1 insolvenčního zákona nebo nejsou-li k němu připojeny přílohy předepsané § 128 odst. 2 uvedeného zákona (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 7. 2008, sen. zn. [1 VSPH 96/2008](#), [1 VSPH 110/2008](#), uveřejněné pod číslem 10/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, k jehož závěrům se Nejvyšší soud přihlásil v usnesení ze dne 31. 3. 2011, sen. zn. [29 NSČR 13/2009](#), uveřejněném pod číslem 111/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

29. Zbývá zodpovědět otázku, jakým způsobem má insolvenční soud postupovat při zkoumání toho, zda insolvenční navrhovatel splnil povinnost podle § 105 odst. 1 insolvenčního zákona, konkrétně zda připojil k insolvenčnímu návrhu řádné potvrzení o tom, že o své pohledávce za dlužníkem účtuje.

30. Nejvyšší soud se s odvolacím soudem shoduje v tom, že zákonem požadované potvrzení musí jednoznačně vypovídat o řádné evidenci pohledávky za dlužníkem v účetnictví insolvenčního navrhovatele. Účelem potvrzení naopak není potvrzovat existenci a právní důvod pohledávky či termín její splatnosti (což insolvenční soud hodnotí až při posouzení důvodnosti insolvenčního návrhu).

31. Insolvenční zákon stanoví, že vyžadované potvrzení musí být vypracováno osobou k tomu odborně způsobilou (auditorem, daňovým poradcem či soudním znalcem), která bude po přezkoumání účetnictví insolvenčního navrhovatele schopna učinit závěr, zda o své tvrzené pohledávce za dlužníkem řádně účtuje.

32. Úkolem insolvenčního soudu při hodnocení, zda insolvenční navrhovatel svůj insolvenční návrh doložil řádnou přílohou dle § 105 odst. 1 insolvenčního zákona, tak bude především posoudit, zda je potvrzení vystaveno k tomu zákonem určenou osobou, zda se týká pohledávky, z níž insolvenční navrhovatel podle insolvenčního návrhu dovozuje svou aktivní věcnou legitimaci, a zda potvrzení po obsahové stránce vyhovuje náležitostem plynoucím z § 105 odst. 1 insolvenčního zákona. Naopak insolvenční soud nemůže hodnotit věcnou správnost potvrzení (nemá na to odborné předpoklady).

33. V posuzované věci z obsahu insolvenčního spisu vyplývají tyto skutečnosti:

[1] V insolvenčním návrhu ze dne 31. 1. 2020 dovolatel uvedl, že má za dlužníkem dvě splatné pohledávky. Pohledávka 1 činí 15 000 000 Kč (s DPH 18 150 000 Kč) a představuje nárok na odměnu za plnění poskytnuté podle smlouvy o spolupráci ze dne 2. 5. 2017, přičemž k úhradě této částky vyzval dovolatel dlužníka dne 12. 4. 2019. Pohledávka 2 činí 297 660 Kč včetně DPH, je splatná od 14. 10. 2019, byla vyúčtována fakturou č. 319003343 ze dne 30. 9. 2019 a představuje nárok na skladné za třetí čtvrtletí roku 2019 podle rámcové smlouvy o skladování ze dne 22. 12. 2016.

[2] Pohledávky 1 a 2 současně dovolatel přihlásil do insolvenčního řízení přihláškou z 31. 1. 2020. Výše pohledávek a vylíčení skutečností o jejich vzniku odpovídá tomu, co o těchto pohledávkách uvedl v insolvenčním návrhu.

[3] Na základě výzvy insolvenčního soudu ze dne 25. 2. 2020, č. j. MSPH 89 INS 2466/2020-A-11, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 2. 2020, č. j. MSPH 89 INS 2466/2020-A-15, předložil dovolatel zprávu auditora D. E. a. s. V ní auditor uvedl, že pohledávka ve výši 18 150 000 Kč vznikla v účetní evidenci dovolatele vystavením zálohové faktury č. 191700067 dne 12. 4. 2019 na základě odměny za plnění v rozsahu stanoveném smlouvou o spolupráci ze dne 2. 5. 2017 za období roku 2018. Tato zálohová faktura je evidována v knize zálohových faktur ze dne 2. 3. 2020. Pohledávka ve výši 297 660 Kč vznikla v účetní evidenci dovolatele vystavením faktury - daňového dokladu č. 319002083 dne 28. 6. 2019 na základě skladného (nájemného) dle rámcové smlouvy o skladování ze dne 22. 12. 2016 za období třetího čtvrtletí 2019. Tato faktura - daňový doklad je evidována v knize vydaných faktur a byla zaúčtována (viz účetní deník). Závěrem auditor uvedl, že tyto pohledávky „existují a jsou ve všech významných (materiálních) ohledech věrně zobrazeny v účetnictví společnosti E.-P. a. s. v souladu s účetními předpisy platnými v České republice“.

[4] Ke zprávě auditora byly připojeny mimo jiné obě výše uvedené faktury, kniha vydaných zálohových faktur ke dni 2. 3. 2020 a kniha pohledávek k témuž datu. Zálohová faktura č. 191700067 byla vystavena dne 12. 4. 2019 s termínem splatnosti 11. 6. 2019 na částku 18 150 000 Kč (bez uvedení DPH) a označením dodávky „Účtujeme Vám dle výzvy k plnění“. Podle knihy vydaných zálohových faktur byla tato faktura vystavena dne 12. 4. 2019 se splatností 11. 6. 2019 na částku 18 150 000 Kč, z toho DPH 0 Kč. Fakturou č. 319002083 ze dne 28. 6. 2019, splatnou dne 12. 7. 2019, vyúčtoval dovolatel dlužníku nájemné dle rámcové smlouvy o skladování za období druhého čtvrtletí 2019 ve výši 297 660 Kč včetně DPH. Podle knihy pohledávek byla uvedená faktura vystavena dne 28. 6. 2019 se splatností 12. 7. 2019 na částku 297 660 Kč, z toho DPH ve výši 51 660 Kč.

34. Vycházejí z těchto zjištění, nemá Nejvyšší soud pochybnosti o správnosti závěru odvolacího

soudu, že nebylo o uplatňovaných pohledávkách předloženo řádné potvrzení.

35. Je tomu tak především proto, že pohledávky, k nimž se vyjadřuje auditor ve zprávě ze dne 2. 3. 2020, nelze ztotožnit s pohledávkami, které označil dovolatel v insolvenčním návrhu a v přihlášce pohledávky. Co se týče pohledávky z titulu skladného, auditor posuzoval pohledávku vyúčtovanou fakturou č. 319002083 ze dne 28. 6. 2019, avšak dovolatelem v insolvenčním návrhu tvrzená Pohledávka 2 je pohledávkou vyúčtovanou fakturou č. 31900343 ze dne 30. 9. 2019. Auditor tak posuzoval (poměřováno obsahem potvrzení) jinou pohledávku. Ani pohledávku ve výši 18 150 000 Kč ze zálohové faktury č. 191700067 ze dne 12. 4. 2019 nelze bez pochybností ztotožnit s Pohledávkou 1, jak je uvedena v insolvenčním návrhu a v přihlášce pohledávky. V nich totiž dovolatel neuvádí, že by mělo jít o pohledávku vyúčtovanou fakturou (navíc zálohovou), zmiňuje odlišný údaj o splatnosti pohledávky a především tvrdí, že pohledávka činí 15 000 000 Kč bez DPH, s DPH pak celkem 18 150 000 Kč. Faktura č. 191700067 však byla vystavena na částku 18 150 000 Kč (DPH 0 Kč). Navíc auditor u této pohledávky, jak správně zdůraznil odvolací soud, výslovně neuvedl, že o ní dovolatel účtuje. To ve zprávě uvedl jen ve vztahu k pohledávce vyúčtované fakturou č. 319002083, kterou však dovolatel v insolvenčním řízení neuplatnil.

36. Zbylé argumenty dovolatele se soustřeďují nikoli k tomu, zda jím doložená příloha splňovala zákonem požadované náležitosti, ale k samotné důvodnosti tvrzených pohledávek. Tu by však insolvenční soud mohl posuzovat jen v případě, kdyby nedošlo k odmítnutí insolvenčního návrhu.

37. Odvolací soud tak nepochybil, když přisvědčil insolvenčnímu soudu v závěru, že byl dán důvod pro odmítnutí insolvenčního návrhu podle § 128 odst. 2 insolvenčního zákona.

38. Protože se dovolateli nepodařilo zpochybnit správnost napadeného usnesení, Nejvyšší soud dovolání zamítl podle § 243d písm. a/ o. s. ř.